

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **V. Š.**, zastoupený JUDr. Karlem Kolářem, advokátem se sídlem Klaudiánova 135/1, Mladá Boleslav, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem, Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2003, č. j. OAM-1256/LE-01-06-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2004, č. j. 46 Az 1135/2003-29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1. 12. 2003, č. j. OAM-1256/LE-01-06-2003, žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce citoval řadu ustanovení správního řádu, která žalovaný v řízení porušil a trval na tom, že splnil zákonné podmínky pro udělení azylu. V dalších důvodech odkázal na správní spis.

Krajský soud v Praze žalobu zamítl rozsudkem ze dne 2. 11. 2004. V řízení před správním orgánem neshledal krajský soud vady vytýkané žalobcem ani jiné vady,

pro které by měl napadené rozhodnutí zrušit; v odůvodnění rozsudku se rovněž ztotožnil se žalovaným v tom, že žalobce podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo vydání k trestnímu stíhání, ačkoli mohl požádat o udělení azylu dříve (§ 16 odst. 1 písm. k zákona o azylu).

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce vstoupil na území České republiky nejpozději v lednu 2000. V pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu uvedl, že Ukrajinu opustil v lednu 1996 a od té doby je v České republice. Ukrajinu opustil, protože ho pronásledovala náboženská sekta Štundisti, jiné důvody odchodu ze země neměl. Po celou dobu pobytu na území České republiky pracoval jako stavební dělník na různých místech. Policií byl zadržen v Dobřichovicích, protože neměl žádné doklady. O azyl se rozhodl požádat až po svém zadržení, dříve o takové možnosti nevěděl, ani ho to nezajímalo. V posuzované věci bylo bezpečně prokázáno, že se žalobce zdržoval na území České republiky nejméně tři roky před svým zadržením, mohl se zde volně pohybovat a měl tak možnost kdykoliv v té době o azyl požádat. Pokud by skutečně přicestoval do České republiky za účelem požádat zde o azyl, měl reálnou možnost po uvedení do styku se státními orgány České republiky, zjistit informace o možnosti o azyl požádat a tento svůj záměr uskutečnit. Žalovaný zjistil dostatečně a svědomitě skutečný stav, při svém rozhodování vycházel z výpovědi žalobce, jakož i z objektivních informací o situaci v zemi původu žalobce, vypořádal se se všemi provedenými důkazy a rozhodnutí tak vyplývá ze zjištěných podkladů.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Žalovaný podle něho neprovedl dostatečné dokazování; nepřihlédl přitom k jeho tvrzení, že se o možnosti požádat o azyl v České republice dozvěděl až po svém zadržení. Rovněž krajskému soudu vytýká, že se blíže nezabýval prověřením jeho uvedeného tvrzení. Z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Závěrem žalobce požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a neshledal kasační stížnost důvodnou.

Žalovaný ve svém vyjádření důvodnost kasační stížnosti popřel.

Námítce vytýkající žalovanému nedostatečné odůvodnění rozhodnutí nelze přisvědčit. Žalovaný po provedení důkazů písemnostmi shromážděnými v řízení uzavřel, že žalobce pobýval na území České republiky více než tři roky do doby, než byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem řízení o správním vyhoštění. Do té doby pracoval a volně se pohyboval po celém území a měl tedy dostatečnou možnost kdykoliv o azyl požádat. V podání žádosti mu nebránily žádné okolnosti. Pokud však požádal o azyl až poté, co byl zadržen a předán do zařízení pro zajištění cizinců, jedná se o žádost zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud se v dané věci shoduje s důvody, pro které žalovaný posoudil žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.

Rovněž tak námitku žalobce, že nevěděl o možnosti požádat po svém příchodu do České republiky o udělení azylu Nejvyšší správní soud posoudil jako nedůvodnou.

Ze správního spisu je zřejmé, že na otázku správního orgánu, proč nepožádal o azyl ihned po příchodu na území České republiky žalobce odpověděl, že o této možnosti nevěděl a ani se o takovou možnost nezajímal. Jeho nezájem byl tedy důvodem, proč o azyl nepožádal. Kdyby totiž žalobce přicestoval do České republiky z azylově relevantních důvodů, jistě by se zajímal o podmínky, za nichž lze azyl žadateli udělit. Jestliže se však o možnost udělení azylu nezajímal, nevyhledal potřebné informace a ani se o poskytnutí takových informací neobrátil na příslušné státní orgány či nestátní organizace, pak nemůže klást svůj vlastní nezájem a vlastní nevědomost k tíži žalovaného.

V této otázce se Nejvyšší správní soud zcela ztotožnil se závěrem krajského soudu, že pokud by žalobce vstoupil na území České republiky skutečně s cílem požádat zde o azyl, obstaral by si nutné informace již ve své vlasti nebo neprodleně poté, co vstoupil na území České republiky. Této možnosti však nevyužil a o azyl požádal až po minimálně tříletém pobytu a poté, co byl zadržen Policií České republiky bez platného víza a cestovních dokladů a hrozilo mu vyhoštění, přičemž po celou dobu mu nebránila žádná objektivní překážka v podání žádosti o udělení azylu dříve.

Nejvyšší správní soud tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu

